

# Z proslovů při slavnostním nástupu na Ivančeně 23. dubna 2016

## Br. Eduard Konvička–Pajtáš:

Sestry a bratři, srdečně vás tady vítám, na místě, kde se už desítky let se scházíme. Každý rok je vidět, že naše řady mladých rostou a mohutní. Dovolte mi, abych zahájil několika větami citací prvorepublikového slibu, jeho první částí: „Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe, milovati vlast svou Republiku československou a sloužiti jí věrně v každé době.“ Tito chlápci, kvůli kterým tady chodíme a stavíme tu mohylu, tento slib splnili do posledního písmene. Milovali vlast svou a sloužili jí věrně. A taky naplnili skutkem naše junácké heslo: „Buď připraven!“

Od prvních dnů, kdy nacistická vojska vstoupila do naší země, ač slabí, bezbranní a mladí, postavili se proti tomuto zlu. Šest roků vzdorovali. Šest roků plnili těžké úkoly. Kolik to muselo být bezesných nocí, strachu a jiných útrap, aby až nakonec, kdy svoboda byla už tak strašně blízko, kdy už chtěli oslavit svátek nás všech skautů, svátek našeho patrona svatého Jiřího, místo toho, aby mohli oslavit, museli podstoupit potupnou smrt na židovském hřbitově v polském Těšíně. Přišla zrada, zatčení, mučení a nakonec oběť, ta největší, kterou mohli své vlasti, kterou milovali, dát, jejich mladé životy.

A proto se tu scházíme, abychom si uvědomili, že svoboda není zadarmo, že svoboda není dar, ta se musí vybojovat a musí se o ni bojovat i dneska v míru. Já jsem nesmírně šťasten, že už tolik let zde nevíme, co to je válka.

A musím se vám přiznat k jedné věci. Kdykoliv jsem tu na té Ivančeně, ať při srazu nebo kdykoliv jindy, vždycky když stojím před tou mohylou, mám takové mrazení v zádech a vysílám tam nahoru takovou prosbu tomu Pánu: „Bože dej, aby už jsme nemuseli stavět mohyly, Bože dej, abychom nemuseli stavět pomníky hrdinům, protože jenom tak můžeme v klidu žít!“

Na druhé straně si myslím, jak vás tu vidím, vás mladé. Že kdyby, nedej Bože, došlo k tomu, že bychom zase museli lámat chleba a naše vlast byla v ohrožení. Že mezi vámi těmi malými tady i mezi mladými, se najdou noví mladí hrdinové, kteří budou pokračovat v tom, co jsme započali a o co bojujeme. Já bych chtěl ještě jednou poděkovat všem, kteří se zasloužili o to, aby ta krásná mohyla vyrostla, aby tady nosili kameny i dále. A abyste se na ni teď podívali naposled, protože se bude přestavovat. Ještě jednou děkuji vám, že jste tady přišli, abyste uctili památku hrdinů.

A chtěl bych tady vyzdvihnout dva takové malé špunty, které jsem potkal po cestě. Jeden se jmenoval myslím Prokop a ten druhý..., už nevím, ale oni budou vědět, jsou někde od Olomouce, ač mi byli po kolena, nesli kameny větší než jejich hlava. A to je naděje do budoucna, že i ti mladí pochopili myšlenku, proč tu chodíme. Děkuji vám za pozornost!

